

er det, man kalder for et demonstrationsforslag, eller det er et forslag, som skal tages mere alvorligt.

På et punkt må jeg tage stærk afstand fra det, og det er med hensyn til ankenævnet, der skulle have den endelige afgørelse. Jeg vil gøre opmærksom på — det ærede medlem hr. Weikop var også inde på det — i anledning af, at man siger, at dette ankenævn er en domstol, at det ikke er, hvad vi her almindeligt opfatter som en domstol, og jeg vil særlig gøre opmærksom på, at nævnets forhandlinger ikke føres for åbne døre, og jeg vil absolut ikke være med til her i landet igen at indføre et system, hvorefter al procedure for en domstol finder sted for lukkede døre. Dette er sikkert ikke overvejet, og jeg går ud fra, at det ærede medlem hr. Lars P. Jensen vil være med til at tage denne urimelighed ud af lovforslaget, for det kan ikke være meningen.“

I modsætning til de øvrige ordførere fandt *Aksel Larsen* (DK) ikke forslaget tilstrækkelig vidtgående, hvilket nærmere begrundedes.

Overfor *Rager* udtalte *ordføreren*, at han var villig til forhandling om spørgsmålet angående ankenævnet.

Lovforslaget henvistes til et udvalg, hvis forhandlinger ikke resulterede i en indstilling om dets gennemførelse.

20. Forslag til lov om ophævelse af lov nr. 453 af 25. november 1950 og lov nr. 266 af 14. juni 1951 om bunden opsparing. (Af *Oluf Pedersen*, *Karl M. Andersen* og *Kjeldgaard Iversen*). [A. sp. 3339].

Fremsat i *folketinget* $19/10$ (F. sp. 284). 1. beh. $5/12$ (F. sp. 1491). Partiernes ordførere: H. C. Hansen, Øllgaard, Poul Møller, Bertel Dahlgaard, Oluf Pedersen og Alfred Jensen.

Lovforslaget gik ud på ophævelse af lovene af 25. november 1950 og 14. juni 1951 om bunden opsparing og om frigivelse af de i henhold til førstnævnte lov indbetalte opsparingsbeløb.

Ved fremsættelsen af lovforslaget omtalte *Oluf Pedersen* (DR) som ordfører for forslagsstillerne først de to gældende love om bunden opsparing og deres finansielle virkninger. Han gjorde derefter i tilslutning hertil bl. a. gældende, at man, som bankernes og sparekassernes likviditetsforhold nu stillede sig, måtte anse det for meget betænkeligt at binde et så betydeligt beløb, som det drejede sig om. „Jeg ved naturligvis, at loven er fremgået af et forlig mellem de fire partier, ligesom rejseskatten var det. Denne